

Вірші з бійниці

Максим «Далі» Кривцов

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Наш Формат». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Він переїхав у Бучу в середині березня 2021-го
винайняв маленьку квартиру в цоколі й завів kota
шерсть якого була кольору помадки на еклері.

Він ходив на англійську, в тренажерку та на сповіді
він любив дивитись, як падає сніг
і в тумані зникає вулиця.

Він слухав Радіоход, старі альбоми Океану Ельзи, дощ, грім і
стукіт серця дівчинки

з якою засинав у маленькій цокольній квартирі
і прокидався в маленькій цокольній квартирі
цілував її тепле обличчя

пригортався до її липкого тіла
пірнав долонею у хвилі її волосся
та борсався там, наче мушка на павутині.

Вона покинула його восени
так, як птахи покидають ліси
так, як інженери фабрику по закінченні зміни
і поїхала в Польщу
щоб там залишитись.

Він узяв kota, схожого на тістечко
і сказав: коте, нам треба їхати

з нами, як ранок

як життя

як хвороба

сталась холодна

як крига

війна

урок, що зветься «Спокійне життя», закінчився.

У тумані зникає вулиця

падає дощ

його зовсім не слухають

кіт вибіг у поле й ім'я його вітер.
На хресті наче на айді-картці написано:
тут спочиває номер 234 вічна пам'ять.
Вона мріяла про мандрівку в Патагонію
про роман із рок-музикантом
про реінкарнацію в царицю чи в рибу.
Планувала написати книгу
про те, що пам'ять
крихка наче скоринка на крем-брюле
вразлива, наче кохання
розсипається, як пісок поміж пальців
і зникає
щезає
немає.
Вона любила свій велосипед
морозиво зі згущівкою
збирала пожовкле листя
наче марки
любила розглядати хмари
розсипані наче попкорн
неохайним хлопчиком у кінотеатрі.
Мандрувала в гори наодинці
щоб приймати інгаляції лісу та повітря
збирала м'яту та іван-чай
збирала зорі, розкладаючи в пам'яті, наче у фотоальбомі.
Її батько загинув у чотирнадцятому
їй було чотирнадцять, коли мама поїхала в Італію
і не повернулась.
Вона не мала стосунків, бо все чекала на рок-музиканта.
Коли зима вирішила залишитися
щонайменше до наступної осені

гучно і боляче сповістивши про це
і пахло на вулицях
тишею жахаючою
вогнем і землею
розліталосся вороння.
Тоді вона не розгубилася
дістала із верхньої полиці пляшечку
із висušеним іван-чаєм та чебрецем
заварила трави
налила в термос
і понесла на пости
хлопцям із тероборони.
На хресті наче татуюванням закарбовано:
тут спочиває номер 457 вічна пам'ять.
Вона жила поруч із парком
у невеликому будинку
годувала білок
годувала собак
годувала п'яниць
була хранителькою осені
і хранителькою спогадів
розсипаних, як цукор.
Їй було 54
вона працювала у комунальному підприємстві
носила синю робу «Епіцентр»
і їздила на велосипеді.
Фарбувала нігті у багрянний
фарбувала губи у багрянний
і щоночі до неї приходили багряні сни.
Вона дивилась «Говорить Україна»
втирала сльози білим носовичком

згадувала дитинство
яким тоді теплим було сонце
перед сном читала Кокотюху
і стрибала, наче плавець у воду, в свої сни
багрянні, як нігті
багрянні, як губи.
Чекала на суботу
щоб витерти пилюку в кімнатах
випрати одяг
приготувати шарлотку
і думати про минуле.

• • •

Далі — у повній книжці «Вірші з бійниці».
nashaknyga.com.ua